

ringen allernærmest, men jeg tænker paa det producerende Samfund i al Almindelighed, jeg tænker paa Skibsfarten, paa Industrien, paa Storhandelen og ganske særlig paa det store Landbrugs Mænd. Det er i Virkeligheden dem, som har høstet saa overordentlig stærkt under disse Forhold, og det er det, som har bevirket, at Forholdene er blevet saa forfærdelig vanskelige for den almindelige Befolkning. Men derfor er det naturligt — og deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem (Bramsnæs), der talte paa Socialdemokratiets Vegne —, at man gennem en Paa-lyngning af Skat søger i nogen Grad at regulere dette Forhold, søger i nogen Maade at mindske den Ulighed i økonomisk Henseende, som er blevet saa aabenbar, og som aldrig har vist sig saa tydelig og klar som under de nuværende Forhold.

Derfor hilser ogsaa jeg med Tilfredshed den Skattepolitik, som er anlagt af den højtærede Finansminister, hvor Hovedvægten er lagt paa den direkte Beskatning, og jeg gør det ikke alene, fordi jeg anerkender den gamle Regel om, at man bør lægge Skatten der, hvor Skatteevnen er — det er den gamle primitive Sandhed, som har lydt den ene Gang efter den anden —, men jeg gør det ogsaa, fordi der er andre Forhold, som bevirker, at det nødvendigvis maa være saaledes. Thi det kan, synes jeg, ikke nægtes, at naar der er adskillige Medlemmer indenfor dette Samfund, som er blevet finansielt stærke under disse Forhold, er det ikke alene, fordi de har været i Besiddelse af en overordentlig Dygtighed, har været driftige eller har haft Mod til at gribe den Chance, som tilbød sig i Krigens Tid, men det er ogsaa i Kraft af, at de har været Medlemmer af et velordnet og velorganiseret Samfund. Den Dag dette Samfund bliver opløst i Anarki eller Bolschevisme, eller hvad de hedder, disse moderne Udtryk for Anarki, vil Forholdet være, at de Værdier, som er skabte i Ly af Samfundets Organisation, maaske ikke længere vil være Værdier, men fuldkomment døde Ting. Derfor forekommer det mig, at netop disse Mennesker, som er blevet finansielt stærke gennem disse Forhold, er der Grund til gennem direkte Beskatning at paalægge et yderligere Bidrag til den Samfundsorganisation, vi alle ønsker opretholdt. Gennem den lovmæssige Beskyttelse, de har faaet gennem dette Samfund, har de faaet fuld Valuta for den Skat, de har ydet Samfundet. Jeg har derfor ikke nogen Medfølelse med de Mennesker, som er

blevet saa heldigt stillet under disse Forhold, at de er i Stand til at betale de store Skatter. Naar der er Tale om Udskrivning af Skatter i større Stil, maa formentlig den Regel altid gælde, at Skatterne ikke i nogen Maade bør virke forstyrrende paa den enkeltes Eksistensmulighed, de bør lægges med al Respekt for det daglige Livs Behov. Hvad det drejer sig om, er ikke, om en Mand betaler lidt eller meget, men at han har Raad til uden Afsavn i en almindelig borgerlig Levevis at undvære de Penge, som Skattemyndighederne paaligner ham. Og ved almindelig borgerlig Levevis forstaar jeg ikke alene det daglige Brød, om jeg saa maa sige, men jeg er tilbøjelig til at medregne ogsaa den Luksus, som er blevet den almindelige borgerlige Luksus.

Ganske vist kan man spørge — og dette Spørgsmaal er berørt i de Udtalelser, som er fremsatte af de Medlemmer, der hidtil har haft Ordet, ligesom den højtærede Minister har været inde derpaa —, om det i Øjeblikket er nødvendigt at udskrive saa store Beløb, som der her er Tale om. Der er med Rette gjort opmærksom paa, at vi befinder os i en Overgangstid; vi befinder os paa Overgangen mellem Krigsforhold og Fredsforhold, men det betyder ikke, at vi med et Spring er inde i normale Forhold, som de var forud for Krigen, det er sikkert langt fra; man kan snarere sige, at der er Kaos alle Vegne, ikke alene indenfor de krigsførende Stater eller Staterne imellem, men i Virkeligheden ogsaa indenfor den overvejende Del af de neutrale Stater. Forholdet er det, at alt økonomisk Liv, som vi kendte det forud for Krigen, faktisk er suspenderet alle Vegne, Forholdene med Hensyn til Udgifter, som vi har kendt dem forud for Krigen, vil sikkert aldrig mere vende tilbage, og det vil sikkert være nogen Tid, inden vi i økonomisk Henseende kommer ind i et roligt Leje og kan regne med det, vi i gamle Dage kaldte et Normalbudget.

Men selv om det skulde vise sig, at de Udgifter, der er regnet med for det tilstundende Finansaar, vil kunne mindskes en Del paa Grund af de forhaabentlig roligere Forhold, vi styrer imod, forekommer det mig, at det vilde være en Lykke — og heri er jeg altsaa ogsaa enig med ærede Medlemmer, der har talt, saavel som med den højtærede Finansminister —, om vi vilde være i Stand til at betale en større Del af det Aarsunderskud, som er budgetteret, og være fri for at optage slet saa store Laan, som der har været Tale om.